

De Koopman en Zijn Hond.

— Kom Pollo 't wordt tijd! zei een koopman tot zijn hond, terwijl hij het paard besteeg, dat de knecht opgetuigd had.

't Was een heerlijke zomermorgen, 't zonnetje scheen zoo vroolijk, de volgels floten zoo lustig, dat zelfs de grootste grommer zich opgewekt moest gevoelen.

En deze koopman was geen grommer, maar een „vroolijke Frans” en geen wonder dus, dat hij zijn knecht een vriendelijk „tot dezen avond!” toesprak en goedmoeds zijn paard op den hals klopte, zoodat het snel wegdraafde. Ook Pollo huppelde van plezier en hij scheen ten hoogste verheugd, dat hij zijn meester vergezellen mocht.

De koopman nam zijn hond niet alleen mee als reiskameraad, doch ook als helper. In dien tijd waren de wegen ver van veilig: slechte menschen loerden op de reizigers, om hen te berooven en uit te plunderen en ontzagen zich zelf niet een evennaaste te vermoorden. Pollo zou zijn baas verdedigen en hij kon een man staan! Bovendien mocht de ruiter ook rekenen op de geladen pistolen, welke in zijn gordelriem staken.

Maar nu op dezen liefelijken morgen dacht hij niet aan roovers en al zulk gespuis: Zijn paard draafde lustig door het bosch, dat het na 't verlaten der stad spoedig bereikt had.

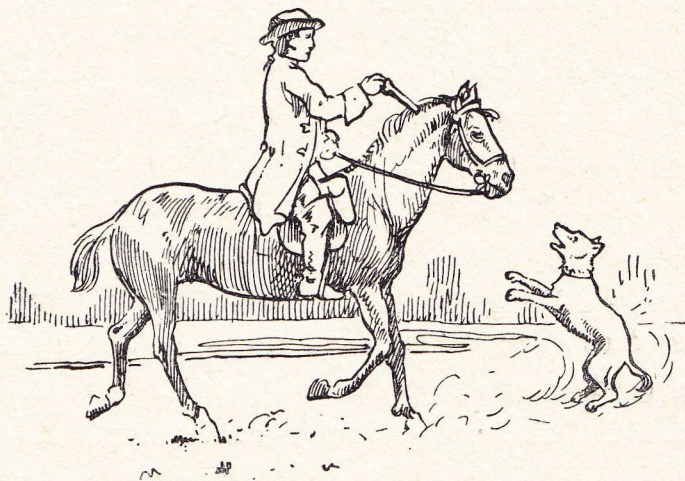
— De zon krijgt kracht, 't zal warm worden, zei de koopman bij zich zelve. Nu, dravertje, straks moogt ge wat stappen. Uw meester is van de kwaadsten niet. Maar welke kuren haalt Pollo toch uit!

Waarlijk de hond deed vreemd. Hij blafte op onrustigen toon,

sprong voor het paard als wilde hij dit tegenhouden, strekte zich op den grond uit, kortom ging te keer alsof hij zijn verstand kwijt geraakt was.

— Koest Pollo, koest! gebod de ruiter. Het dier luisterde niet, het maakte zelfs nog meer geraas.

— Zou hij dol geworden zijn! mompelde de reiziger ongerust. Nogmaals trachtte hij het dier te sussen, echter te vergeefs.

— Hij is dol, dacht de heer... als hij mijn paard bijt, is dit ook verloren... ik kan bijna niet... maar ik moet.

Hij nam een zijner pistolen.

De vinger, die den haan over-

haalde, beefde geweldig... tranen sprongen den koopman in de oogen... een knal weerklonk en Pollo, de altijd zoo lustige, vroolijke Pollo, viel getroffen neer.

De ruiter wierp nog een langen blik op het dier en reed met zwaar gemoed verder. Hij zag niet meer het zonnetje, hoorde niet langer 't gefluit der gevederde zangers, had thans geen oog voor struiken en bloemen, neen, tranen vloeiden over zijn wangen.

Hij verweet zich zijn wreedheid.

— En toch, dacht hij, kon, noch mocht ik anders handelen. Een dolle hond kon schrikkelijke onheilen aanrichten. Arme, arme Pollo!

Hij loosde een diepen zucht en droevig kwam hij in het naaste dorp aan. Hier moest hij een zaak vereffenen en had daarvoor zijn valies, dat aan den zadelknop hing, noodig.

Maar wat schrok hij! Het taschje was verdwenen, verloren dus, en al het geld, dat het bevatte,

Twee ongelukken reeds en 't was nog vroeg in den morgen!

Doch een gedachte schoot den koopman door 't hoofd. Had Pollo wellicht bemerkt, dat het valies gevallen was en wilde hij door al zijn janken en springen zijn baas waarschuwen?

De koopman keerde snel naar het bosch terug, denzelfden weg, langs waar hij gekomen was, volgend. Ginds lag de hond; met zijn pooten omklemde hij het valies. Het dier was nog niet dood. Met zijn brekende oogen zag hij zijn meester aan. O hoe trof die blik den wanhopigen koopman! Ja, zijn geld had hij terug, maar gaarne zou hij het opgeofferd hebben, kon hij er het leven van zijn trouwen Pollo mee terug koopen.

Hij meende, dat het dier razend geweest was, immers hij had nimmer een dollen hond gezien! Maar Pollo wilde zijn meester verwittigen, dat hij zijn geld verloor en, daar hij niet spreken kon, had hij andere middelen aangewend, door vóór het paard te springen, zich op den grond te laten vallen en daarbij droevig te blaffen.

De koopman keerde naar huis terug, het lijk van den hond medevoerend. Heden kon hij geen zaken doen. Droefheid vervulde zijn hart.

En al zei misschien menige ongevoelige stadgenoot: „'t Was toch maar een hond”, de handelaar dacht aan een trouwen gezel, een goeden kameraad, dien hij nu verloren, eilaas! met eigen hand gedood had.¹⁾

1) Vrij naar Schmid.

HEBT DE DIEREN LIEF

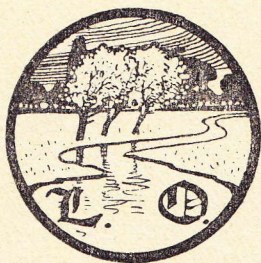
Lod. Opdebeeck Antwerpen

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

LODEWIJK OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.